ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 8 ພຶສຈິກາ 2026 (11-8-2026)

ເຫດຜົນຂອງການໃຫ້ອະໄພ

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາແລະຕ້ອງການຟື້ນຟູພວກເຮົາສຳລັບສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ.

ພຣະຄັມພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ: ເບິ່ງທີ່ໂລກຂອງພວກເຮົາ

ໃນຕອນທີ່ຂ້ອຍຍັງນ້ອຍ, ຂ້ອຍມັກຈະຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງຖືກປະຕິບັດຕໍ່ທີ່ບໍ່ດີ ຫຼືບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເປັນທຳ. ຂ້ອຍມີລາຍການຍາວຢຽດຂອງ ເຫດການທີ່ຄົນອື່ນເຄີຍເຮັດບໍ່ດີຕໍ່ຂ້ອຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາງເຫດການຈະເປັນເລື່ອງຈິງ, ແຕ່ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວບໍ່ແມ່ນ; ມັນເກີດຂຶ້ນຍ້ອນວ່າ ຂ້ອຍຄິດວ່າໂລກນີ້ໝຸນອ້ອມຕົວຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຈຳເປັນຕ້ອງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພ ແລະ ບໍ່ຖືສາຫາຄວາມເລື່ອງຕ່າງໆຈົນ ເກີນໄປ. ໃນປະຈຸບັນ, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຈົດຈໍ່ຢູ່ກັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ວ່າຕົນເອງຖືກປະຕິບັດບໍ່ດີອີກຕໍ່ໄປ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຂ້ອຍມັກຈະຄິດ ຫຼາຍກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຂ້ອຍເຄີຍເຮັດຜິດຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ ອາດຈະບໍ່ໄດ້ໃຫ້ອະໄພຂ້ອຍຢ່າງແທ້ຈິງກໍເປັນໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຂົາເຈົ້າຈະບອກວ່າໃຫ້ອະໄພຂ້ອຍແລ້ວ, ຂ້ອຍກໍຍັງອົດສົງໄສບໍ່ໄດ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າໃຫ້ອະໄພຂ້ອຍແທ້ໆ ຫຼື ພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ເລື່ອງນັ້ນ ຜ່ານໄປແລ້ວໃຊ້ຊີວິດຕໍ່ໄປເທົ່ານັ້ນ. ໜ້າເສຍດາຍທີ່ບາງຄັ້ງ ເຮົາມັກຈະນຳເອົາຄວາມຮູ້ສຶກແບບນີ້ໄປໃຊ້ກັບຄວາມສຳພັນຂອງເຮົາທີ່ ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະໄພເຮົາຕາມລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ ບາບຂອງເຮົາຜ່ານໄປຊື່ໆ, ແຕ່ພຣະອົງຊົງໃຫ້ອະໄພເຮົາຢ່າງສົມບູນ. ເມື່ອພຣະອົງຊົງລຶບລ້າງບາບນັ້ນອອກໄປແລ້ວ, ພຣະອົງກໍຈະ ບໍ່ຈື່ຈຳບາບນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ (ເອຊາຢາ 43:25ຂ). *ເມື່ອມີຄົນປະຕິບັດບໍ່ດີຕໍ່ເຮົາ, ເປັນຫຍັງການໃຫ້ອະໄພຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ?*

ພຣະຄັມພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

<u>ສຶກສາພຣະຄັມພີ</u>

<u>1. ເອຊາຢາ 43:1-5ກ</u> ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ຟື້ນແລະໃຫ້ອະໄພພວກເຮົາເພາະວ່າພຣະອົງຮັກເຮົາ.

1. "ບັດນີ້ ພຣະເຈົ້າຢາເວຜູ້ໄດ້ສ້າງເຈົ້າ, ໂອ ຢາໂຄບ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງເຈົ້າ, ໂອ ອິດສະຣາເອນ ກ່າວດັ່ງນີ້, "ຢ່າຢ້ານກົວເລີຍ ເຮົາ ໄດ້ໄຖ່ເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນແລ້ວ ພວກເຈົ້າເປັນຂອງເຮົາຈຶ່ງເອີ້ນພວກເຈົ້າຕາມຊື່. 2. ເຮົາຈະຢູ່ນຳເມື່ອຢ່າງຂ້າມບ່ອນນ້ຳເລິກໄປ ຄວາມລຳບາກ ຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖ້ວມພວກເຈົ້າ. ໄຟຈະບໍ່ໄໝ້ພວກເຈົ້າເມື່ອຜ່ານຜ່າໄຟໄປ ການທົດລອງທີ່ລຳບາກຈະທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້. 3. ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າເດ ອົງບໍຣິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນທີ່ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນ. ເຮົາຈະໃຫ້ປະເທດເອຢິບ ຍອມປົດປ່ອຍພວກເຈົ້າເປັນເສລີ ຈະໃຫ້ເອທິໂອເປຍ ແລະເຊບາຍອມດ້ວຍ. 4. ເຮົາຈະໃຫ້ທຸກຊົນຊາດຍອມຊ່ວຍກູ້ເອົາຄືກັນ ຄືຊ່ວຍ ເອົາຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໄວ້. ເພາະພວກເຈົ້າມີຄ່າຫຼາຍສຳລັບເຮົາ ເພາະເຮົາຮັກພວກເຈົ້າຫຼາຍຈຶ່ງໃຫ້ກຽດພວກເຈົ້າ. 5.ສະນັ້ນ ຢ່າສູ ຢ້ານກົວແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ຝ່າຍເຮົາສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ.

ປະຊາຊົນໃນສະໄໝຂອງເອຊາຢາ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຕືອນໃຈກ່ຽວກັບຄວາມເຕັມໃຈ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນ ການໃຫ້ອະໄພ. ພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ສິ້ນຫວັງ; ຫຼັງຈາກຜ່ານຜ່າຄວາມເສຍຫາຍຈາກສົງຄາມ ແລະຄວາມອັບອາຍທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ ເປັນຝ່າຍພ່າຍແພ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຖືກ "ປຸ້ນຈີ້ ແລະຍຶດເອົາຊັບສິນໄປ" (42:22), ພວກເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງການຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າ ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ ແລະຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງຍັງຄົງຢູ່. ເຖິງແມ່ນວ່າສົງຄາມຈະເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວພຽງໃດກໍ ຕາມ, ເອຊາຢາກ່າວວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຄວນປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຢ້ານກົວຄອບງຳຈິດໃຈ. ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາຍັງຄົງ ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ທີ່ຮຽກຊື່ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ (43:1). ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະເຈົ້າ

ຊົງຮູ້ຈັກໂມເຊໂດຍຊື່ (ອົບພະຍົບ 33:17), ພຣະເຈົ້າກໍຊົງຮູ້ຈັກຊື່ຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ສິ້ນຫວັງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຊົງເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ແລະ ໄດ້ຮຽກຊື່ຂອງພວກເຂົາເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມໝັ້ນໃຈ. ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຢ້ານກົວ, ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ໄຖ່ ຜູ້ທີ່ຈະຟື້ນຟູປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຄືນໃໝ່. ຊາວອິດສະຣາເອນຕົກຢູ່ໃນສະພາວະສັບສົນຫຼົງທາງ ເນື່ອງຈາກການໂຈມຕີຢ່າງຕັ້ງໃຈຈາກສັດຕູ-ຊຶ່ງເປັນການກະທຳທີ່ຮຸນແຮງ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນເລື່ອງລະຫວ່າງບຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນອີກດ້ວຍ. ພຣະອົງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ສັດຕູເຂົ້າມາຈີ້ປຸ້ນພວກເຂົາ ເນື່ອງຈາກບາບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳ (ເອຊາຢາ 42:24-25), ແລະພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປແຊກແຊງແຕ່ຢ່າງໃດ. ຄວາມງຽບສະຫງັດຈາກພຣະເຈົ້ານີ້ ຍິ່ງເພີ້ມຄວາມສັບສົນທາງຈິດວິນຍານເຂົ້າໄປອີກ ຊ້ຳເຕີມກັບຄວາມທຸກທໍລະມານທາງຮ່າງກາຍທີ່ພວກເຂົາກຳລັງປະເຊີນຢູ່. ບາງທີ ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນຄຳສັນຍາຂອງເອຊາຢາ ທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຜ່ານຜ່ານ້ຳໄປ (43:2), ພວກເຂົາອາດຈະຫວນຄິດເຖິງເຫດການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປົກປ້ອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ ໃນຄາວທີ່ຕ້ອງຂ້າມທະເລແດງ (ອົບພະຍົບ 14-15). ແຕ່ເຫດການທັງສອງນີ້ບໍ່ຄືກັນ. ແມ່ນຢູ່, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃນຕອນທີ່ໂມເຊຍົກໄມ້ເທົ້າຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ນ້ຳທະເລແຍກອອກ ແລະ ນຳພາພວກເຂົາຂ້າມໄປຢ່າງປອດໄພ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍກູ້ພວກເຂົາໄວ້ໂດຍການທຳລາຍສັດຕູທີ່ໄລ່ຕາມພວກເຂົາ. ແຕ່ໃນຄັ້ງນີ້, ພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ສັດຕູເປັນຝ່າຍຊະນະ. ພຣະອົງຊົງເບິ່ງເຫດການນັ້ນຢູ່, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປແຊກແຊງ. ພຣະອົງປ່ອຍໃຫ້ມັນເກີດຂຶ້ນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຕ້ອງປະເຊີນກັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມອັບອາຍຈາກການຖືກ "ປຸ້ນຈີ້"? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຍອມເຂົ້າໄປແຊກແຊງເພື່ອປົກປ້ອງພວກເຂົາຈາກສັດຕູ? ຄຳຕອບກໍຄື ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງຮັກພວກເຂົານັ້ນເອງ. ຖ້າພຣະອົງເຂົ້າໄປແຊກແຊງ, ພຣະອົງກໍຈະຍາດໂອກາດໃນການປ່ຽນແປງຊີວິດໄປຈາກພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະຍັງຄົງຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງພາຍໃຕ້ກົດຂອງບາບຕໍ່ໄປ. ດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຕັກເຕືອນສັ່ງສອນພວກເຂົາ (ສພສ. 3:12) ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດສາລະພາບຄວາມຜິດບາບ, ກັບໃຈໃໝ່ແລະຫັນກັບມາຫາພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ເປັນອົງບໍຣິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ແລະ ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງພວກເຂົາ (ເອຊາຢາ 43:3). ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງພວກເຂົາ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກໄຟ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຜ່ານພົ້ນໄຟນັ້ນໄປໄດ້. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ທອດຖິ້ມພວກເຂົາເລີຍ; ບໍ່ມີສິ່ງໃດປ່ຽນແປງໄປ. ພຣະອົງຍັງຄົງເປັນດັ່ງເດີມ ຄື: ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນອົງບໍຣິສຸດ ແລະ ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງພວກເຂົາ; ສ່ວນພວກເຂົາເອງ ກໍຍັງຄົງເປັນຜູ້ຄົນທີ່ລ້ຳຄ່າຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງໃຫ້ກຽດແລະຊົງຮັກແພງ (ຂໍ້ 4). ແລະພຣະອົງກໍຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ (ຂໍ້ 5ກ). *ເຈົ້າເຄີຍຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າກຳລັງເອີ້ນຊື່ຂອງເຈົ້າບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາເຈົ້າຜ່ານຜ່າເຫດການຍາກລຳບາກຕ່າງໆມາໄດ້ແນວໃດ?*

2. <u>ເອຊາຢາ 43:5ຂ-7</u> ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງພວກເຮົາສຳລັບສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ ແລະປະສົງນຳເຮົາກັບມາຫາພຣະອົງ.

5ຂ. "...ແຕ່ທີ່ໄກສຸດທາງຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ ເຮົາຈະນຳຄົນຂອງເຈົ້າກັບຄືນມາບ້ານ. ເຮົາຈະບອກທິດເໜືອປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາໄປ ແລະບອກທິດໃຕ້ບໍ່ໃຫ້ຈ່ອງດຶງພວກເຂົາໄວ້. ຈົ່ງປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ຄືນມາແຕ່ທີ່ໄກຫ່າງ ຈາກທຸກໆມຸມແຜ່ນດິນໂລກ ພຸ້ນເດີ. ຄືທຸກຄົນທີ່ຖືກເອີ້ນຕາມນາມຊື່ຂອງເຮົາ ແລະທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງພວກເຂົາເພື່ອເພີ່ຍສະຫງ່າຣາສີຂອງເຮົາ, ທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງແລະໄດ້ກະທຳໄວ້."

ໃນກໍລະນີນີ້, ຜູ້ຄົນຕ້ອງທົນທຸກຍ້ອນບາບຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ບໍ່ແມ່ນວ່າທຸກຢ່າງຈະເປັນແບບນີ້ສະເໝີໄປ; ຄວາມຍາກລຳບາກສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ດ້ວຍຫຼາຍສາເຫດ. ບາງຄັ້ງ, ມັນກໍເກີດຂຶ້ນ: **1.** ຍ້ອນວ່າພວກເຮົາອາໄສຢູ່ໃນໂລກທີ່ຕົກຢູ່ໃນບາບ, ເຊິ່ງຄວາມຍາກລຳບາກຕ່າງໆກໍຖືເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສະພາບຊີວິດມະນຸດ (ປຖກ. 3:16-19). **2.** ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເຕີບໃຫຍ່ແລະພັດທະນາຄວາມອົດທົນ (ຢກບ. 1:2-4). **3.** ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂຢເຊັບເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຊຶ່ງລາວໄດ້ຮັບຈາກພວກອ້າຍຂອງລາວມາເຮັດໃຫ້ພຣະປະສົງອັນດີງາມ ແລະສົມບູນແບບຂອງພຣະອົງສຳເລັດຜົນ, ນັ້ນຄືການປົກປ້ອງຮັກສາ

ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກການຍຶດຢາກ (ປະຖົມມະການ 50:20). **4.** ຍ້ອນການກະທຳບາບຂອງຄົນອື່ນ. ບາງຄັ້ງຄົນຊົ່ວກໍເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ທຳຮ້າຍຄົນບໍຣິສຸດ (ສພສ. 16:27). **5.** ເພື່ອນຳເອົາລັດສະໝີມາສູ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຊາຍທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ປິ່ນປົວ-ຜູ້ທີ່ໄດ້ຕາບອດແຕ່ເກີດ-ບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍສະພາບຂອງລາວ; ມັນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ (ຢຮ. 9:1-3). ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍສະເໝີໄປທີ່ຈະຮູ້ເຫດຜົນຂອງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ໝູ່ເພື່ອນຂອງໂຢບໄດ້ວິນິດໄສຜິດວ່າເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງທຸກທໍລະມານ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຕຳໜິພວກເຂົາສຳລັບຄວາມຜິດພາດນັ້ນ (ໂຢບ 42:7-9). ບໍ່ແມ່ນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທັງໝົດແມ່ນການລົງໂທດສຳລັບບາບ, ແຕ່ຄັ້ງນີ້ມັນແມ່ນ. ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງທຸກທໍລະມານເປັນຜົນມາຈາກບາບຂອງພວກເຂົາເອງ. ພຣະເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ການໂຈມຕີຈາກສັດຕູເພື່ອລົງໂທດພວກເຂົາ, ແລະຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳເພື່ອສັ່ງສອນພວກເຂົາ. ໃນທ່າມກາງໄຟແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ມັນອາດເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່. ບາງຄັ້ງອາດຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກພຽງແຕ່ເບິ່ງຢູ່, ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະອົງຊົງເຄື່ອນໄຫວຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງປະສົບກັບຜົນສະທ້ອນຈາກບາບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳລົງໄປ (ຂໍ້ 24-25), ພຣະອົງກໍໄດ້ເຂົ້າມາແຊກແຊງ ແລະເລີ່ມຕົ້ນຂະບວນການຟື້ນຟູ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ບອກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງວ່າ ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານກົວເພາະພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ (43:5ກ), ແຕ່ພຣະອົງຍັງສັນຍາວ່າຈະນຳເອົາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງກັບຄືນມາຫາພຣະອົງອີກດ້ວຍ (ຂໍ້ 5ຂ). ໃນຂະນະທີ່ສັດຕູເຂົ້າມາປຸ້ນຈີ້ ແລະ ຍຶດເອົາຊັບສິນຂອງພວກເຂົາໄປ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາແຊກແຊງໃນທັນທີ, ແຕ່ພຣະອົງກໍໄດ້ປົກປ້ອງບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍຈົນໝົດສິ້ນ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດຂອບເຂດບໍ່ໃຫ້ນ້ຳທະເລທະລຸເຂົ້າມາເຖິງຝັ່ງຫຼາຍເກີນໄປ (ໂຢບ 38:11), ພຣະອົງກໍບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ສັດຕູທຳລາຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຈົນສູນສິ້ນໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຕ້ອງສ້າງຊີວິດຂຶ້ນໃໝ່ດ້ວຍກຳລັງຂອງຕົນເອງພຽງລຳພັງ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາວ່າຈະເປັນຜູ້ຟື້ນຟູພວກເຂົາຄືນໃໝ່. ພຣະເຈົ້າຊົງຮວບຮວມປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງມາຈາກທິດຕາເວັນອອກແລະທິດຕາເວັນຕົກ, ຈາກທິດເໜືອ ແລະທິດໃຕ້ (ອຊຢ. 43:5-6). ຈະບໍ່ມີໃຜຖືກປະຖິ້ມໄວ້. ພຣະອົງຊົງນຳເອົາບຸດຊາຍແລະ ບຸດຍິງຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ຢູ່ "ຫ່າງໄກ" ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ "ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ" ໃຫ້ກັບຄືນມາ (ຂໍ້ 6). ພຣະອົງຈະນຳປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງພຣະອົງກັບຄືນມາ; ຈະບໍ່ມີໃຜຖືກປະຖິ້ມໄວ້ເລີຍ (ຂໍ້ 7). ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຂຶ້ນມາ; ພວກເຂົາແບກຫາບພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະຖືກສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອສະທ້ອນລາສີຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະຟື້ນຟູພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄືນສູ່ຄວາມສຳພັນທີ່ຖືກຕ້ອງກັບພຣະອົງ ແລະກັບຄືນສູ່ຈຸດປະສົງຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນຄື ການນຳເອົາສະທ້ອນລາສີມາສູ່ພຣະເຈົ້າ. ເຮົາສາມາດໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຍາກລຳບາກ ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າ ພຣະອົງມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຟື້ນຟູເຮົາໃຫ້ກັບຄືນມາຫາພຣະອົງ ແລະເພື່ອນຳເອົາສະທ້ອນລາສີມາສູ່ພຣະເຈົ້າ. *ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະຖວາຍສະທ້ອນລາສີແດ່ພຣະເຈົ້າແນວໃດ?*

3. <u>ເອຊາຢາ 43:21-25</u> ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາຖືກຄອບຄອງຈາກຄວາມບາບ.

21. "ພວກເຂົາຄືປະຊາຊົນທີ່ເຮົາເລືອກສຳລັບເຮົາເອງ ແລະພວກເຂົາຈະຮ້ອງເພງຍົກຍໍເຮົາທັງນັ້ນ." 22. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ອິດສະຣາເອນເອີຍ ພວກເຈົ້າເບື່ອແລະບໍ່ນະມັດສະການເຮົາອີກ. 23. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳແກະມາຂ້າຖວາຍບູຊາເຮົາເລີຍ ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຽດເຮົາດ້ວຍເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພາລະໜັກໂດຍຖາມເອົາເຄື່ອງບູຊາ ຫລືໃຫ້ອິດເມື່ອຍໂດຍຖາມຫາເຄື່ອງຫອມບູຊາອີກ. 24. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊື້ເຄື່ອງຫອມບູຊາສຳລັບເຮົາ ຫລືເຮັດໃຫ້ພໍໃຈຍ້ອນໄຂມັນສັດຂອງພວກເຈົ້າ. ແຕ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາມີພາລະໜັກ ຍ້ອນບາບທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ກະທຳນັ້ນ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເບື່ອໜ່າຍຫລາຍ ຍ້ອນຄວາມຜິດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດນັ້ນ. 25. ແຕ່ເຮົາຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຍົກບາບໃຫ້ເດ ເຮົາເຮັດໄປກໍເພາະເຮົາເປັນຜູ້ເຮົາເປັນນັ້ນ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຈົດຈຳການບາບຂອງພວກເຈົ້າໃດ ເພື່ອນຳເອົາສິ່ງນັ້ນໄປຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ."

ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າຄື ໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອພຣະອົງເອງນັ້ນ ບໍ່ຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດຂອງບາບ. ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງສາລະພາບຄວາມບາບຂອງຕົນ, ກັບໃຈໃໝ່ແລະກັບມາສັນລະເສີນພຣະອົງອີກຄັ້ງ. ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍ

ໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ລະບົບການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໄດ້ໂດຍປາສະຈາກກົດ ຂອງບາບ. ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພິທີທາງສາສະໜາ ເລີຍ; ບາງທີພວກເຂົາອາດຈະຍັງເຮັດຢູ່. ໃນພຣະຄຳພີມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບເຄື່ອງບູຊາທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະ ອົງນຳມາຖວາຍ, ເນື່ອງຈາກສະພາບຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ: **ອາໂມດ** ໄດ້ຕັກເຕືອນປະຊາຊົນກ່ຽວກັບການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ຂາດ ຄວາມຈິງໃຈ (ອາໂມດ 5:21-25). **ໂຮເສອາ** ໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຮັກທີ່ໝັ້ນຄົງຈາກປະຊາຊົນ ບໍ່ແມ່ນເຄື່ອງບູຊາ ຂອງພວກເຂົາ (ໂຮເສອາ 6:6). **ຊາມູເອນ** ໄດ້ບອກ ຊາອູນວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການການເຊື່ອຟັງບໍ່ແມ່ນພິທີທາງສາສະໜາທີ່ເຮັດຂຶ້ນ ເພື່ອຈຸດປະສົງອື່ນ (1 ຊມອ. 15:22). ຫຼືອາດເປັນໄປໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມການປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງແລະປະຕິ ເສດທີ່ຈະຮັກສາທຳນຽມທາງສາສະໜາ ຫຼື ປະຕິບັດຕາມກຳນົດເວລາໃນການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ຖ້າ ຫາກຈິດໃຈບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະຕິບັດທາງສາສະໜາ, ສິ່ງນັ້ນກໍບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງເລີຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງເນັ້ນໜັກເຖິງການເບິ່ງທີ່ ຈິດໃຈບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການກະທຳພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ (1 ຊມອ. 16:7). ໂຢເອນ ຜູ້ປະກາດພຣະວັດຈະນະ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປະຊາຊົນ "ຈີກຈິດໃຈ" ຂອງຕົນ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຈີກເສື້ອຜ້າເທົ່ານັ້ນ (ຢອ. 2:13). ການກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງນັ້ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຈິດໃຈ ບໍ່ແມ່ນພຽງ ແຕ່ຄຳເວົ້າ. ເຄື່ອງບູຊາປະເພດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈາກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຄື: ເຄື່ອງບູຊາທີ່ມາຈາກຈິດໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ. ຈຸດປະ ສົງຂອງລະບົບການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແມ່ນເພື່ອປົດເປື້ອງຜູ້ຄົນອອກຈາກພາລະໜັກຂອງບາບ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເພີ້ມພາລະໜັກໃຫ້ພວກ ເຂົາດ້ວຍພິທີທາງສາສະໜາທີ່ປະຕິບັດຕາມຮູບແບບໄປຢ່າງນັ້ນເອງ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜ່ານທາງການຖວາຍ ເຄື່ອງບູຊາເຫຼົ່ານັ້ນ. ບາບຂອງພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນພາລະໜັກສຳລັບຕົວພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນພາລະໜັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ອີກດ້ວຍ (ເອຊາຢາ 43:24). ພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງໃຫ້ບາບນັ້ນໝົດໄປ, ເພາະມັນສ້າງຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ສົ່ງຜົນກະ ທົບຕໍ່ຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຂົາກັບພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຊົງສະເໜີທີ່ຈະປົດເປື້ອງພາລະໜັກໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ຖ້າຫາກ ພວກເຮົາສາລະພາບບາບ ແລະ ກັບໃຈຈາກບາບນັ້ນ. ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າຈະລຶບລ້າງການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຈະບໍ່ ຈື່ຈຳບາບຂອງພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ (ຂໍ້ 25). ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຈະເມີນເສີຍຕໍ່ບາບ ຫຼື ພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ມັນຜ່ານໄປ; ແຕ່ພຣະອົງຊົງສະເໜີທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະລຶບລ້າງມັນອອກໄປຕະຫຼອດການ. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາວ່າຈະ ໃຫ້ອະໄພ ແລະຊຳລະລ້າງເຮົາໃຫ້ສະອາດ, ເປັນຫຍັງຜູ້ເຊື່ອບາງຄົນຈຶ່ງຍັງພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການກັບໃຈ ແລະການສາລະພາບ ບາບ?

<u>ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ</u>

ການກັບໃຈຍັງຄົງມີຄວາມສຳຄັນຫຼັງຈາກທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ມອບຊີວິດໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູໃນຖານະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ. ຈົ່ງເລືອກ ໜຶ່ງໃນຫານນຳໃຊ້ໃນຊີວິດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ມຸມມອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ພໍພຣະໄທຂອງພຣະອົງ. ໃຊ້ເວລາທົບທວນຊີວິດແລະ ສາລະ ພາບບາບຕ່າງໆທີ່ຄິດອອກ (ພສສ. 19:12). ຈົ່ງເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະເຈົ້າປະສົງທີ່ຈະຟື້ນຟູຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນການຕັດສິນລົງໂທດ.

ມຸມມອງຕໍ່ຕົນເອງ. ຈົ່ງຂຽນບາບຕ່າງໆທີ່ນຶກຂຶ້ນໄດ້ລົງໃນເຈ້ຍແຜ່ນໜຶ່ງ. ເພື່ອເປັນເຄື່ອງເຕືອນໃຈເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ອະໄພ ໃຫ້ແລ້ວ, ໃຫ້ເອົາເຈ້ຍແຜ່ນນັ້ນໄປເຜົາໄຟ ຫຼື ໃສ່ເຄື່ອງທຳລາຍເອກະສານ ເພື່ອກຳຈັດມັນຖິ້ມ.

ມຸມມອງຕໍ່ຜູ້ອື່ນ. ຖ້າເຈົ້າພົບວ່າເຈົ້າມີຮູບແບບການເຮັດບາບຊ້ຳໆ, ຈົ່ງປຶກສາຫາລືກັບສິດຍາພິບານ, ຜູ້ປຶກຄອງ, ຫຼື ເພື່ອນສະນິດທີ່ ເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈ ກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ເຈົ້າກຳລັງປະເຊີນຢູ່ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອະທິຖານເພື່ອເຈົ້າ ໃຫ້ເອົາຊະນະບາບທີ່ເຈົ້າກຳລັງຕໍ່ສູ້ຢູ່ນັ້ນ.

ອຸປຖຳໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ https://ulsb.org/sunday-school-2/ **ແປໂດຍ PA**